

Dag 151 – maandag 27 mei

Lagun doet het flink op het perron deze ochtend. Hij heeft wel een botje verdiend in de trein vind ik. Voor een keer gaat hij zonder morren half onder mijn stoel liggen in een hoekje. Super jackpot! Ik zit volop te glunderen en heb er zowaar genoeg vertrouwen in om mijn boekje nog eens uit te halen. Maar de rust is van korte duur. In Gent stapt een massa volk op. De zitjes komen al gauw vol maar zoals gebruikelijk mijden de eersteklassers het om bij mij en Lagun te komen zitten. Nochtans... geen enkele outfit is af zonder een haartje toch? ;-) Eén uitzondering: een blinde jongen die met zijn geleidehond Jonas knal naast ons komt zitten! Jonas ziet Lagun en dan vooral het botje van Lagun. Lagun ziet dat Jonas het ziet. En voor de eerste keer zie ik Lagun een lip trekken! Groot gelijk heeft ie natuurlijk; Lagun ligt ferm in het nadeel daar zo in zijn hoekje terwijl er een grote zwarte hond zijn uitweg komt blokkeren, boven hem uittorent en naar zijn botje loent. De jongen naast me begrijpt niks van de commotie natuurlijk. Ik praat hem erdoor en tracht Lagun tegen te houden. Aan de andere kant van het gangpad wordt plaats gemaakt voor de jongen en zijn hond en al gauw keert de rust terug. "Sorry, ik had het niet gezien", verontschuldigt hij zich nog. ☺ We raken aan de praat. Het blijkt dat hij vlak bij mij werkt en elke dag met Jonas uit Gent naar Brussel Noord trekt. Vreemd dat we mekaar nog niet eerder zijn gekruist. Tegen dat we in Brussel zijn, zijn Lagun en Jonas BFF. Het wordt even moeilijk voor de jongen om in alle drukte en met zijn hond onder controle uit de trein te stappen. Lagun maakt het hem natuurlijk ook niet makkelijk door voortdurend aan de poep van Jonas te snuffelen. Wat een prachtige oefengelegenheid!

Lagun is ook de hele voormiddag braaf. Of toch alleszins rustig. Misschien nog steeds wat onder de indruk? 's Ochtends heeft hij wel even geblaft naar Catherine die terug is van een maand ziekteverlof maar ja, je zou toch ook voor minder schrikken natuurlijk als daar plots iemand opduikt op die ene stoel die je een maand aan een stuk ongestoord hebt kunnen aflikken? ;)

Ik heb geen lunch mee vandaag dus ik neem Lagun mee op jacht. Hij stapt werkelijk voorbeeldig mee naar de Exki. Ik begin me bijna zorgen te maken over onze kleine vriends gedweeheid. ;) In de Exki zelf is er bijna geen volk. Een van de kassiers stapt op ons af en Lagun bespringt hem meteen! Potverdorie! Mijn zorgen zijn weer vergeten. ;-) De goede man komt ons weliswaar vriendelijk maar toch kordaat buiten vegen – tot grote verbazing van zijn collega's. En van mezelve. Dit is nu echt niet de eerste keer dat Lagun en ik hier langskomen. Hij heeft zelf vier honden maar dit kan nu toch echt niet hé, een hond in een voedingszaak?! Ik leg hem uit dat Lagun een assistentiehond is en tover mijn pasje van begeleider tevoorschijn maar de jongen is nog niet geneigd om toe te geven. Pas wanneer ik hem zeg dat het bij wet is toegestaan en hij de ontstemde blikken van zijn collega's ziet, beseft hij zijn vergissing. Niet erg uiteraard. Het is allemaal op een vriendelijke toon gebeurd en met wederzijds respect. Hier zien ze ons nog wel terug.

Na het middageten krijgt Lagun even een moeilijk moment. Hij heeft geen zin om te bedaren en laat Patrick maar niet met rust. Na een kleine time-out aan de tafelpoot van het lege bureau recht voor me en 3 "pas touchers" terwijl hij me recht in de ogen starend zijn leiband tracht op te peuzelen, is alles opnieuw peis en vree.

Dag 152 – dinsdag 28 mei

Joepie, thuiswerk vandaag. Lagun en Yana staan wild. Uren aan een stuk laten ze mekaar elk hoekje van de tuin en de living zien. Het gaat er fel aan toe. Wanneer Lagun begint te borstelen, vind ik het

weliswaar genoeg geweest. Op commando stoppen ze niet met hun 'spel'. Ik moet ze echt eventjes fysiek apart zetten. Lagun valt bijna ogenblikkelijk neer in slaap.

Ik profiteer van mijn lunchpauze om eventjes stoom te gaan aflaten na een voormiddagje miserie op het werk en met de Mechelaartjes te gaan joggen. Lagun mag bij Koen blijven. Wanneer bijna alle stoom er langs mijn oren is uitgekomen en we terug thuis komen, arriveren ook net mijn ouders. Darko vindt nog een laatste adem en sleurt me achter zich aan om pa te gaan 'begroeten'. Mijn ouders zijn babysit vandaag voor 4-jarige Yara die nu toevallig wel helemaal stapel is op hondjes – en dan eigenlijk nog het liefste op Darko helaas. Ik krijg de grootste pruillip ooit te zien wanneer ik haar uitleg dat Darko niet zo graag geknuffeld wordt en het liefst van al nu eventjes op de tegelvloer gaat liggen rusten na zijn loopje. Nog een "lip-première", iemand die treurt omdat ze Darko niet mag aaien. ;-)

Ik wil haar nog eens tonen hoe je een hondje correct aait en probeer het met rustige Yana maar het wil precies niet goed doordringen. Kleine Yara blijft maar bovenop Yana's kopje wrijven. Niet het ideale moment om haar de oefening bij Darko of de nerveuze Lagun te laten herhalen.

's Avonds heb ik reünie van mijn vroegere schooltje. Buiten gaan de hemelsluizen wagenwijd open. Ik voel er niks voor om Lagun mee te nemen en hem om de haverklap te moeten uitlaten in dit "onhondse" weer en laat hem in de kundige pootjes van zijn vriendjes – en Koen – achter.

Wanneer ik 's avonds laat terug thuis kom, ziet Lagun er klaarwakker uit in zijn bench. Dat belooft allicht maar ik negeer het toch maar wijselijk en loop hem voorbij, recht naar de bedstee.

Dag 153 – woensdag 29 mei

Lagun loopt lastig vandaag. Ik loop dus lastig vandaag.

De hele dag heb ik de indruk dat hij "op zoek" is. Naar kattenkwaad allicht. Foei hondje. ;-)

Wanneer ik hem uitlaat in de tuin van het BIPT, houd ik hem aan de leiband. De laatste twee keer heeft hij immers stagedive gespeeld in de netjes getrimde buxushagen en die dragen daar nog de overduidelijke zichtbare sporen van. Woepsie. En voor wie het nog niet geloofde of wist: honden zijn echt wel gewoontedieren. Ook deze keer probeert Lagun op krak dezelfde plaatsen de struikjes in te duiken.

Ook in de gangen gaat Lagun vandaag aan de leiband. Het wordt tijd om wat extra 'grenzen' op te leggen. We oefenen bij elke deur dat een open deur niet gelijk is aan "storm me maar voorbij" of "duik maar de bureaus van collega's binnen". Hij snapt het heeeneel snel. Ik hoef slechts twee keer de deur voor zijn neusje terug dicht te doen wanneer hij me probeert te passeren. Bij de volgende deuren gaat hij netjes op zijn poep zitten naar me kijken. Zelfs bij de liftdeuren!

's Middags heb ik een kleine vergadering bij een collega. Lagun mag mee. Ik laat hem nog even buiten maar hij heeft nergens behoefte aan. Ook in haar bureau houd ik Lagun aan de lijn. Er staan net iets te veel cactussen en niet-draadloze toestellen. ;-)

Lagun gaat er steeds sneller bij liggen. Mooi zo.

In de trein huiswaarts krijgt Lagun een criseke. Mijn dorpsgenoot die ons vergezelt kijkt vreemd op: dit heeft hij nog niet gezien. Lagun zeurt een kwartier aan een stuk, tracht los te komen uit zijn

halsband en laat zich als een klein kindje op de grond vallen om daar te liggen spartelen. Ik krijg boze blikken wanneer ik het negeer. En natuurlijk krijgt Lagun meelijwekkende blikken van twee jongedames die het spektakel gadeslaan. Ik profiteer ervan om luid uit te leggen aan mijn dorpsgenoot dat het belangrijk is om dit gedrag even te negeren (ik weet zeker dat het niet is omdat hij een boodschap moet doen) maar het mag niet baten. Het druipt ervan af dat ze mij een onmens vinden en Lagun het zieligste hondje ter wereld. 0-1 voor Lagun... hopelijk word ik nu niet vaker op dit gedrag getraakteerd.

's Avonds komt Elke op bezoek. Ze is nu zeven maanden zwanger en krijgt overal de vraag "voor wanneer is 't?" Heel binnenkort zou je denken aan haar buik te zien. Ik moet opnieuw een fort rond haar bouwen want de viervoeters vinden het massaal intrigerend!

On the bright side vandaag: 'up' en 'neer' begint goed te lukken. Ik tracht het hem niet te veel te laten doen om zijn gewrichtjes niet te overbelasten maar hij moet het wel leren natuurlijk. 'Up', waarbij hij zijn voorpoten op een stoel moet zetten, lukt nog niet altijd maar 'up' op mijn schoot des te meer. ☺

Dag 154 – donderdag 30 mei

We werken terug thuis vandaag en Darko en Yana zullen het geweten hebben. Gans Landegem zal het geweten hebben! De viervoeters staan zo "zot of een achterdeur" zoals mijn oma wel eens placht te zeggen.

Lagun begint ook Darko's kop steeds vaker af te likken en Darko geniet er steeds meer van. Waar je vroeger zou gedacht hebben dat Lagun eens zonder kopje uit Darko's opengesperde muil zou terugkeren, zie je nu hoe Darko op heel christelijke wijze eerst zijn ene kant aanbiedt en dan de andere en met sluikse oogjes staat te wiebelen op zijn poten van genot. ☺

Lagun mist Patrick duidelijk wel vandaag: hij begint nu op mijn been te rijden ook! De minste opwinding wordt hem te veel. Ik hoef eigenlijk maar een speeltje op te pikken of ik heb het al zitten.

Gerrit belt me vandaag even en hij hoort me sukkelen met het flatje. Ik leg hem mijn gevecht uit en hij geeft me de tip om mijn strategie ietsjes aan te passen. Tot op heden deed Lagun het voornamelijk bij Patrick. Mijn strategie was dan om streng "non" te zeggen, Lagun weg te halen bij Patrick en hem vast te maken aan het lege bureau rechtover me. Gerrit raadt me aan om nu helemaal niks meer te zeggen, de leiband vast te klikken en Lagun aan mezelf vast te maken en hem zo vaak weg te duwen tot hij het beu wordt.

Het is alsof het kleine monstertje ons plan heeft gehoord; mijn benen worden met rust gelaten vandaag.

's Avonds ga ik nog eens eten met een vriendin. Ik wacht op Koen maar hij staat vast in een van de vele monsterfiles rond Gent dankzij de nieuwe werken. Ik riskeer het en laat de drie viervoeters alleen vrij rondlopen thuis.

Bij mijn terugkeer krijg ik tot mijn opluchting te horen dat ze mijn vertrouwen niet beschaamd hebben.

Dag 155 – vrijdag 31 mei

Ik sta extra vroeg op vandaag en sleur Lagun mee om de trein van half zeven te halen.

Ik ben hondsmoe na mijn avondje stappen van gister maar Lagun heeft ook nog slapertjes in zijn ogen. Ik maak zijn leibandje vast aan mijn voetsteuntje en dommel een beetje in. Af en toe trek ik een half oogje open om te zien dat Lagun nog steeds lekker ontspannen ligt te soezen aan mijn voeten. Afleidingsmanoeuvre weliswaar.

De vroege trein heeft een extra stop in Denderleeuw. Wanneer de deur naar onze wagon daar open gaat, stormt Lagun al blaffende recht! Ik kan nog net zijn leibandje vastgrijpen voordat het losschiet. Ik schrik me een bult. Lagun zit al aan de andere kant van de zetel voor me en dan pas zie ik het: de reden van alle commotie is een Stafford die in de deuropening een starwedstrijdje houdt met Lagun. Dit is de tweede keer dat ik mijn lieverd een lip zie trekken! Ik heb alle moeite van de wereld om hem vanonder de zetel te krijgen en opnieuw te kalmeren. De jongen met de Stafford beslist gelukkig om een andere wagon te nemen. Dit is te veel oefening voor mijn vermoeide kopje.

De rest van de dag zitten we alleen in het bureau. Lagun gaat er de hele dag bij liggen. 's Middags is hij blij met een stapje in de Brusselse buitenwereld maar meer hoeft dat niet te zijn.

Er staat allicht genoeg beweging op het programma voor vanavond maar dat weet hij nog niet: we gaan op bezoek bij Christel.

Rond achten arriveren we bij haar. Aan de poort worden we opgewacht door Larka en een Cockertje dat op logement is. Ze hebben er zin in allemaal! Ik krijg de tijd bijna niet om de poort rustig te openen. Christel is in de garage bezig om Mats te trimmen maar dat mag ze nu ook vergeten. We gunnen de vriendjes wat speeltijd buiten op haar weide en wanneer we het wat koud krijgen, trekken we richting salon. Daar wachten nog een achttal woefkes. Kwatta, Fenji, Haika en een Cockervriendje zitten in de bench maar de rest loopt vrij rond en Lagun krijgt ze allemaal over zich. Hij houdt zich gedeisd! Slimme jongen. ;-) Zodra hij in 't zicht komt van Haika, de zwarte Duitse herder van Christel, gaat Haika echter door het lint. Ze heeft het niet voor onze kleine vriend en dat maakt ze wel heel duidelijk. De hele avond – en een stuk van de nacht want uiteindelijk zal ik Christel wakker houden tot 2 u... - zet Haika het op een grollen en blaffen zodra ze Lagun in het vizier krijgt. Ons bruintje snapt het gelukkig wel en gaat haar niet tarten. Hij heeft genoeg aan Mats en de andere vriendjes die er rond lopen.

Dag 156 – zaterdag 1 juni

Uitslapen vandaag! Eindelijk! Enfin: tot elf uur, wat nog niet veel wil zeggen natuurlijk als je weet dat ik er pas om 3 u in lag. Maar wat een heerlijke avond: een goed glaasje wijn, boeiend en leuk gezelschap en omringd door viervoertertjes. Meer moet dat niet zijn.

Ik heb welgeteld anderhalf uur nu om een artikel ineen te flansen. Ik zet me er onmiddellijk aan. Ook Lagun is nog niet uitgeslapen dus die kan het nog wel even zonder mijn aandacht stellen.

Tegen 2en hebben we afgesproken bij Sabine van Canisha: zij heeft een weitje met paarden dat grenst aan een tweede weitje waar haar vijf honden naar hartenlust op kunnen spelen. De ideale plaats dus om Lagun te laten wennen aan paarden. Leek me geen slecht idee met ons personeelsfeest voor de boeg. Het zal plaatsvinden bij de brouwerij en stoeterij van Palm en ik wil er niet verantwoordelijk voor zijn dat de Palmpaarden op hol slaan door een blaffend flatje. ☺

Het is een waar paradijs bij Sabine: ze heeft paarden, een grote vijver met eendjes, een kattenren groter dan mijn living, een weilje met schapen en kipjes en vijf honden... stuk voor stuk rescue diertjes. Prachtig.

We laten Lagun eerst wat uitrazen met de andere honden. Hij is best nog wel een tikkeltje meer onder de indruk dan gister bij Christel. Dit zijn 1 retriever en 4 collies. Da's nog eens een ander niveau van energie nietwaar kleine man? ;-)

Lagun is dan wel onder de indruk, hij is ook bijzonder in zijn nopjes en volgt al gauw het voorbeeld van de andere honden. Perfect, hier waren we op aan het wachten. Tijd om hen op 't weilje naast de paarden te laten. Lagun heeft er niet echt erg in. Hij snuffelt de hele weide af en laat de paarden voor wat ze zijn. Sabine tracht de verschillende partijen wat dichterbij elkaar te krijgen en begint de paarden wortel te voeren. Ze staan al gauw allemaal aan de scheidingsdraad. Lagun ook. ☺ Een paar keer staat hij neus aan neus te snuffelen met een van de paarden. Slechts bij een van hen deinst hij achteruit maar Sabine vertelt me dat dat een bijzonder moeilijke hengst is. Alles verloopt eigenlijk bijzonder goed. Tot de hengst wat te opgewonden wordt. Lagun begint ernaar te blaffen, de hengst draait zich om en ik zie het in slow motion gebeuren. De hengst gaat stampen! Ik roep uit alle macht maar Lagun reageert niet. De hengst kan gelukkig niet tot bij Lagun en wanneer Sabine op het paard roept, schiet hij weg. Lagun wil er achteraan nu natuurlijk en probeert onder de draad te kruipen. Jeetje. Gewenning voorbij. ;-)

Nadat we even later een hoopje flat hebben bijeen geveegd en Lagun een gedroogd konijnenoortje krijgt van Sabine, merkt ze op dat hij iets in zijn muiltje heeft. Ik zie het ook net, het lijkt wel een propje watten ofzo. Maar oh de horror wanneer we van dichterbij kijken: het is een gigantische wrat!! Ocharme kleine man! Het ziet er walgelijk uit. En pijnlijk. Maar Lagun lijkt niet onder de indruk. Een van de andere hondjes van Canisha heeft dergelijke wratten over haar hele muiltje. Gelukkig lijkt het erop alsof Lagun er met 1 exemplaar van af is. Ze hadden ons al gewaarschuwd dat het erg besmettelijk was en hoewel ik me niet kan herinneren dat Lagun met Leni heeft gespeeld tijdens de groepstraining twee weken geleden moet het toch van dan zijn. Ik weet niet sinds wanneer onze kleine vriend wordt geteisterd door dat monsterlijke gezwel. Gedurende tien dagen na zijn operatie heb ik hem elke dag een grondige inspectie gegeven en heb ik niks gemerkt. De voorbije dagen heb ik hem wel wat meer met rust gelaten. Zucht, slecht baasje. Altijd waakzaam blijven! Vanavond zien we Christel terug, ik vraag haar dan meteen raad.

Ik rijd nog even over huis, geef de beestjes te eten en dan is het alweer tijd om te vertrekken. Onze Mechelse vriendjes moeten helaas opnieuw achterblijven: zij krijgen elk een botje om zich bezig te houden. Maar Lagun is jaloers natuurlijk. Die krijg ik nu met geen stokken meer mee naar de auto. Hij probeert er eentje af te pakken. Niet slim lieverd! Kom hier dat ik je ontvoer voordat jij het kauwtje wordt van Darko of Yana. ;-)

De bbq deze avond waar ik heb afgesproken met Christel en Sabine is bij hondenschool de Trouwe Hond in Zottegem. Het ziet er zwart van het volk maareum... Is Lagun nu echt de enige hond? Zie ik dat goed? Hoe vreemd voor een evenement van een hondenschool. Ik voel me bijna niet op mijn plaats.

We eten in partytenten die verspreid staan op het grasveld van de school. Als ik al dacht dat Lagun kalm bij me houden terwijl ik bbq eet een uitdaging zou vormen... Houdt em maar eens braaf aan je voet op een grasveld waar dagelijks tientallen hondjes passeren!

Ik mag echter niet klagen vandaag; hij blijft flink bij ons aan tafel – op enkele ontsnappingspogingen na – en komt gewoon af en toe met een iets bruiner neusje terug tevoorschijn. Voel ik mijn stoel nu wegzakken in het gras of is Lagun een putje aan het graven?

Christels schoondochter neemt Lagun even mee tijdens een rookpauze. Ze wordt letterlijk achter de jongeman aangesleurd.

Later op de avond wanneer we huiswaarts keren, spreekt een van de mensen van de school me aan: je zou toch echt best eens naar school gaan met je hondje hoor, dat is toch geen zicht hoe jij daar achter hangt?! (Lagun zit op dat ogenblik gedwee aan mijn voet)

Hoezo?! Ik ben even niet mee. Wat verwacht die man? Welk niveau is die dan wel niet gewoon?!

Ok, toegegeven: schoondochter en ik zijn beiden blond. Maar daarmee houdt elke vergelijking op. Ik wijs meneer er vriendelijk op dat Lagun zich wat meer permitteert bij anderen, dat het niet ik was die hij heeft achter Lagun zien hangen en geef hem het nakijken met een flink flatje aan mijn zijde.

Dag 157 – zondag 2 juni

Het is vandaag niet enkel hoogdag voor de hondenliefhebbers onder ons met de Woefdag maar ook voor de motorfanaten. Het belooft de eerste echte mooie lentedag van het jaar te worden en ik zou me wel moeten klonen vandaag. Gelukkig is de Canisha-stand voldoende bemand geraakt voor vandaag en kan ik de hele dag gaan helpen op “het Mag ook anders”, ons eerste eigen echte festival van MAG Oost-Vlaanderen. Veel tijd voor mijn kleine ventje zal ik niet hebben en ik wil hem ook niet de hele dag in de auto stoppen. Zeker niet met deze temperaturen; 20 graden buiten is al gauw 30 graden in de wagen nietwaar. Of die ramen nu open staan of niet. Ik laat Lagun dus een dagje achter. Koen zal hem in de voormiddag naar mijn ouders brengen zodat hij daar wat kan ravotten met Belle, Zanouche en mijn nichtjes terwijl hijzelf komt testrijden (vandaag kan je de hele dag gratis testritten komen afleggen met de nieuwste motoren op ons festivalletje).

En ik ben blij met mijn keuze want ik loop de hele dag de voeten van onder mijn lijf: inschrijvingen, verkoop drankkaarten, standwerk, opdienen, afbreken... Het is een ware overrompeling en het is stomen in mijn motorbroek (slim om geen reserve, luchtigere broek mee te nemen Veerle).

Maar oh wat ben ik blij wanneer ik in de namiddag plots mijn ouders achter een bruin flatje zie komen aangesleurd worden! Voor wie nog zou twijfelen of je lieveling je wel zou herkennen wanneer je “verkleed” bent... Lagun herkende me van metersver, in een drukte van jewelste, en in mijn motorpak! Heerlijk. En flodderen dat hij deed. Mijn batterijtjes waren meteen terug opgeladen.

En gelukkig maar want het zou nog een lange zware dag worden voor mij.

's Avonds trakteert Koen me nog eens met een lieve foto van Yana en Lagun samen in 1 mand. En zo kom ik de dag door zonder mijn kereltje aan mijn zijde.